

ÁTJÁRÓK**2022-1-HU01-KA210-ADU-000083157****Esetleírás 1****Szenvedélyes költő****1. Adatok**

Csaba 2022 júniusában kérte újból felvételét a Bonus Pastor Alapítvány Magyarózdi Drogterápiás Otthonába. Újból, hiszen Csaba 2013-ban részt vett egy rövid távú terápiás programon. Ezt követően két évig absztinens volt. Hosszas alkoholizálás után, 2019-ben, barátai unszolására kérte felvételét a hosszú távú terápiára. Tizenegy hónap terápia után Csaba egy félutas házban kezdte meg józan életét. Szermentes életet folytatott több mint félévig. Munkahelyi nehézségek és egészségi állapotának romlása ivásra készítették. Ennek következtében munkahelyét és albérletét is elveszítette. 2022-ben, mikor újból segítséget kért, 45 éves volt, egyedülálló, családot nem alapított. Nagy szerénységgel költőnek tartja magát.

2. Diagnózis**2.1. Fizikai és egészségi állapot**

Csaba rendkívül gyenge fizikai állapotban volt ebben az időben (152 cm magasság, 40 kg súly). Több súlyos diagnózis szerepelt a kórképén: krónikus alkoholizmus, 2019-ben delírium tremens, alkoholos hepatitisz, 2021-ben TBC (mely jelenleg tünetmentes), enyhe depresszió, krónikus álmatlanság.

Megjelenése: minden ruhadarab rajta túlméretezett, fogazata rendkívül elhanyagolt állapotban volt. Hosszúhajat (melyet megköt a tarkóján) és szakállt viselt. Ezek rendezettek. Megjelenése rendkívüli szerénységre és szegénységre utalt. Egy verse hűen tükrözi ezt az állapotát:

Átfúj rajtad a szél.
Nehezekül van vétkem elég.
Reád száradt az élet.
Nem juthattam ki a nap alól.
Kilyukadt a zoknid.
Megfoltozzák egy égdarabbal.
Egyre rovátkásabb a tenyered.
Odaútra hagyatott versvázlat.

Szakadt a cipőd.
Nem tanultam meg vízen járni.
Kiesik belőled a lélek.
Hajtogasd szépen össze, kérlek.

Csaba 2022 júniusában jelent meg Magyarózdon. Súlyos elvonási tünetekkel érkezett, ezért sürgősségre kórházba kellett vinni, ahol egy hétig kezelték. Ezalatt az elvonási tünetei annyira enyhültek, hogy beköltözhetett a Terápiás Otthonba és elkezdhette a terápia első fázisát, az orientációt.

2.2. Munkaerőpiaci karrierje

A középiskola befejezése után a székelyföldi kisvárosban, ahol született, munkát vállalt egy fafeldolgozó üzemben. 2000-2001-ben népfőiskolán tanult néprajz és népművészet szakon, ezzel párhuzamosan verseket írt, amiket irodalmi folyóiratokban meg is jelentek. 2003-ban egyetemre iratkozott, Kolozsvárra, szociológia és antropológia szakra. Tanulás mellett bárókban, kocsmákban dolgozott, újságkihordást vállalt, ezekkel a munkákkal tartotta fenn magát. A versírás végigkísérte egyetemista éveit, irodalmi ösztöndíjat is nyert. 2007 tavaszán, utolsó egyetemi évében édesanyja fiatalon, hirtelen meghalt. Édesanyja halála mélyen megrendítette, feladta tanulmányait, az "utolsó száz méteren" abbahagyta a tanulást (2021-ig az egyetem felé sem ment). Néhány évig még Kolozsváron tartózkodott, az ösztöndíjak és alkalmi munkák segítségével tartotta fenn magát. Végül visszaköltözött szülővárosába, ismét fafeldolgozó üzemben vállalt munkát. Alkoholizmusa miatt elvesztette az állását, majd ismét Kolozsvárra költözött. Ezt az utat többször megtette, mindannyiszor az alkoholizálása miatt vesztette el a munkahelyeit. Volt olyan munkaadója, aki a ledolgozott idő töredékét jelentette a hatóságoknál. Amikor ez kiderült, Csaba ismét keményebben kezdett alkoholizálni, majd kitették a munkahelyéről.

Jelenleg Csaba egy kísérleti jelleggel működő „félutas háznak” nevezhető helyen lakik, ahol a helyi orgonaépítő és -javító mester mellett dolgozik próbaidőben.

2.3. Tudás, készségek, képességek és kompetenciák

Apai és anyai ágon egyaránt egyetlen személy, aki felsőfokú képzésben vett részt. A család büszkesége volt. Az egyetemen jó eredményeket ért el. Szeret olvasni, sokat olvas. Nagyon jó intellektuális képességekkel bír. Irodalomkritikát is írt több irodalmi folyóiratban. Két verseskötete jelent meg, a harmadikon dolgozik. Kitartó az elkezdett tevékenységekben, saját bevallása szerint makacs. Igényes a nyelvhasználatban, általában mindenben, amit tesz.

2.4. Szociális helyzet

Csaba édesapja, aki egy hétgyerekes család második gyermekeként látta meg a napvilágot, nagyon terhes örökséget kapott. Mindkét apai nagyszülő alkoholista volt, a nagymama idegbeteg is, aki sok időt töltött egy idegstanatóriumban. Apai nagyapja korai halála után a

nagymama idegösszeroppanást kapott, így a gyerekek gondozása, nevelése az idősebb fiúra (Csaba édesapjára) és a legidősebb lányra hárult. Az összes testvér alkoholizált, ketten öngyilkosok lettek. Csaba apja órasmester lett, megbecsülték a székely kisvárosban, ahol Csaba is született. 1989 után (a romániai rendszerváltást követően) az órasmesterség, mint szakma elsorvadt, ezzel együtt Csaba édesapja meredeken süllyedt a szenvedélybetegsége lejtőjén. 2013-ban halt meg, amikor Csaba két éves józan időszakát élte. Temetésén egy könnyet sem ejtett, haragudott rá. Kiskamaszként szégyellte az apját, akinek italt kellett vásárolnia, gyakran a szomszédoktól kölcsönkért pénzből. Halálát követően hét évre írta ezt a verset Csaba:

Bűn és bocsánat

Apám emlékére

Pirossal kell írnom ezt a verset,
mintha meg sem szabadna születnie.
Betűnként gyermekeddé öregedtem,
nem vettem észre, de szívre se ennyire.
Hét évet késtem, tartozom ezzel.
Azóta rosszul járnak az órák,
hiába javítottad őket sorra. Hét éve
nincs szavam, nem beszéltem hozzád.
Amikor voltál, se voltál, apám!
Egyvég hallgattál, alig hallottalak.
Így lármáznak vissza az évek,
hogy felköltöd többi halottamat.
Ami sok volt, az sok volt,
torkig telt, a kevés az kevés.
és nem ment fel téged, se engem,
ez az érthetetlen rossz érvelés.
Üvöltöttél, de szád se mozdult,
túrted összes fájdalmad ellenére,
ami engem is megjegyzett mindhalálig,
mint ahogy az Atyát a Fiú vére.

Csaba édesanyja egy talpraesett székely családból származott. Négyen voltak testvérek. A nagypapa egy kis 16 áras földön gazdálkodott. Nagyon szép emlékek fűzik a kis faluhoz ahol együtt volt a család az őszi betakarításkor, télen disznóvágáskor. A nagypapa nagyon büszke volt unokájára, Csabára, mindenhova magával vitte. Ő volt az, aki mindig biztatta, hogy tanuljon. Érthetetlen módon, mikor Csaba IX. osztályos volt, felakasztotta magát. Halálával a nagycsalád szétesett. Csaba édesanyja törekeny, kistermetű asszony (150 cm, 35-ös

cipőméret), aki nyolc osztályt végzett és egy kötődében dolgozott mindössze három évet. Lenkének nevezték el a háború után született „sarjú leánykát”. A céraportól megbetegedett, légcsőhurutja lett, majd asztmája. Rengeteget szenvedett betegsége miatt, leszázalékolták. Gyerekekre vigyázott és varrásból keresett kevés pénzt. A betegséggel való küzdelmet akkor kezdte feladni, amikor Csaba, akire nagyon büszke volt, Kolozsvárra ment tanulni, 2003-ban. Azután egészségi állapota egyre romlott, 2007-ben bekövetkezett haláláig.

Májusi könyörgés

Anyához újra

Pünkösöd volt. Te mentél. Hívtak.

Ott jobb lesz, mondhatták, nem tudom.

Mire az egészet elfogadtad és aláírtad,
már fordult az életem. Magamra, vakon

maradtam itt. Nem a te hibád, hagyom.

De kérlek, néha még pillants át rám,
azon a hatalmas, égi ablakon,
a féltés furcsa fényű fátylán.

Mert mint félrehúzhatatlan firhang,
felfed és leplez a magzatlét félhomálya.

A gyermekkor oltalma veled elillant.

Az Isten ágyaz meg éjszakára.

De félve nézem: fényfoltok a falakon,
fényminták futnak, függönyön által,

mintha magad varrnád fénykezeddel.

Pár éve perelek, vitatkozom a halállal.

Alkudozom vele: anyám megszült,
életet adott nekem, szemközt teveled,
és amíg még szívemnél vagyok:

érette, le kell hogy győzzelek!

Haza akartam menni, utánad eredni,
hogy ne fájjon, így elhagytam magam,
és azt hittem, az Isten is elhagyott
veled, hozzátéve gyakran: ha van!

Mint mikor nincs gyertya a házban,
hát körmömig égettem minden gyufát.

Most eltűnődöm, hogy megmaradtam,
De aki igaz, csak az jut át!

Vándorvers

Valaki békét kever és old dalomban,
Nyugtalan szívem most mégis csöndesebb.
Te ott állsz egy másik oltalomban,
És tudom, ahogy mindig, a dolgotat teszed.

Csabának egy húga van, aki négy évvel kisebb, mint ő. Születését nagyon várta. A kishúg csípőficammal született, gyakorlatilag nem állt lábra 4 éves koráig. Csaba maradt otthon vele, sokat voltak ketten. A kettejük kapcsolata soha nem volt felhőtlen, Csabával ellentétben, Csilla gyenge tanuló volt. Ugyanazok a tanítók, tanárok oktatták és hasonlították össze őket, s ebben az összehasonlításban Csilla mindig alulmaradt. A viszonyuk most sem felhőtlen. Csaba a terápiája alatt írt a húgának, bocsánatot kért tőle, amiért sokszor hazudott neki, rendezni szeretne volna vele a kapcsolatát. Nem kapott választ. A húga soha nem kereste, nem írt és nem hívta telefonon. A terápia befejezése után ismét próbálkozott Csaba. Távirati stílusban kapott választ, ami kb. így hangzik: „mi sem nagyoskodunk, egészség nincs, ennyi van.”

Csaba néhány volt osztálytársát és költőtársát barátjának tartja, nevezi. A kilenc hónap alatt mindössze tucatszor telefonáltak neki. Időnek kell eltelnie, míg ők is visszafogadják barátságukba, felveszik vele a kapcsolatot, helyreáll a bizalom köztük.

Párkapcsolata az évek során többször volt, kettő ezek közül évekig tartott. Az alkoholfogyasztás sok olyan problémát generált, ami a párkapcsolat megromlásához, majd szakításhoz vezetett.

A terápia kezdetekor Csaba gyakorlatilag hajléktalan volt. A terápia egyik céljának azt tűzte ki, hogy a kilenc hónap végeztével minimum albertletet találjon, értelemszerűen munkahelyet is, hogy a bevételeiből a lakhatását is biztosítsa.

2.5. Motiváció(k)

Csaba 2013-ban került kapcsolatba a Bonus Pastor Alapítvánnyal, amikor egy kéthetes programon vett részt. Akkor bízott abban, hogy a programon való részvétele segíti a tartós szermentes élet kialakításában. Ezt követően két évig absztinens életet élt.

2019-ben, amikor Csaba barátai, volt osztálytársai kerestek meg első körben és kérték a segítségünket, Csaba egy napokig tartó italozási időszak után delíriummal kórházban volt. Oly mértékben szégyellte magát, hogy nem tudott közvetlenül segítséget kérni, bár nagyon szeretett volna.

2022 június 1-én jött újból a Terápiás Otthonba. Ezúttal nagyon motivált volt, ráébredt arra, hogy ha élni akar, újból neki kell vágnia a terápiának. És élni szeretett volna.

2.6. Drogkarrier, kriminális karrier

Csaba középiskolás korában kezdett alkoholt fogyasztani. Eleinte csak a diszkóban és hétvégi bulikon fogyasztott, mint a kortársai közül sokan. Dohányozni is akkor kezdett el.

Alkoholfogyasztása akkor súlyosbodott, amikor munkahelyén becsapták, kiderült, hogy munkáltatója nem jegyeztette be hivatalosan. A kolozsvári diákévek, az irodalmi társaság ahol ő meglehetősen otthonosan forgolódott, mind kedveztek a túlzott alkoholfogyasztásnak, s így az alkoholfüggőség kialakulásának.

A nagyon intenzív ivás akkor kezdődött, amikor édesanyja meghalt. Ezt tetőzte egy több éves párkapcsolat elromlása, szakítás.

Rendőrségi ügye nincs folyamatban.

2.7. Erőforrások

Csaba egyedüli erőforrásának a versírást tartja. Úgy ítéli meg, hogy életének értelme a költői tehetségének kiteljesedésében valósul meg.

3. Esetmunka

3.1. Részvétel az esetkezelésben és annak okai

Csaba rég a látókörünkben van, sok hullámvölgyön keresztül vezetett az élete, sokszor volt nagyon reménytelen helyzetben, szuicid gondolatok gyötörték, öngyilkosságot is megkísérelt. A terápiára való jelentkezése életigenlését bizonyította, a terápiás folyamatban elért eredményei reménykeltőek, a célja világos, az önismerete mély, a napi rutinja kialakult, makacsul tartja magát hozzá. A motivációja letisztult, fejlődése szépen ível felfelé.

3.2. Esetmunka részletei (kezdés és feldolgozás)

A terápiás szerződést hat hónapra írtuk alá Csabával, majd a hat hónap leteltével ezt meghosszabbítottuk még négy hónappal. A hosszabbítást maga a kliens kérte, egyrészt azért, hogy a terápia utolsó fázisát is végigjárja, másrészt a mentori beszélgetések és a csoporttól kapott visszajelzések is erre biztatták. Általában heti rendszerességgel tartottunk mentori beszélgetéseket a Magyarózdi Terápiás Otthonban, a mentori szobában. Az első találkozást egy kórházi kezelés követte, az elvonás súlyossága miatt. Csak ezt követően került sor a terápiás szerződés aláírására.

A kórházi kezelés után a Terápiás Otthonban szokásos orientációs szakasszal kezdődött Csaba terápiája, ezzel párhuzamosan a mentori beszélgetések. Az első négy találkozás a jelenlegi állapotának a felméréséről szólt, valamint a két terápia közötti időszak történéseinek az elemzésével.

A segítő beszélgetések kezdeti szakaszában Csabának meg kellett küzdeni szégyenével. Nagy lelkipurdalással gondolt arra, hogy visszaélt a lehetőséggel, amit az Alapítvány munkatársai felajánlottak számára (félutas ház, munkalehetőséggel). Ezen érzések felismerése, felvállalása, kifejezése a mentori beszélgetések alatt, majd a csoportfoglalkozások alkalmával felszabadító erővel hatottak rá.

Csaba: „Sok mindenben tévedtem. *(hosszas hallgatás)* Nehezen jöttem vissza Ózdra. Sok időt, energiát fektettetek belém. Biztos nagyot csalódtatok bennem. *(hosszas szünetekkel fogalmazza meg a mondatokat)* Annyira rettegtem a pszichiátriai vizsgálatától, meg ez az egész betegnyugdíjazás... Teljesen összezavarodtam. Rossz gondolat volt a betegnyugdíjazás, amit a TBC orvosnő ajánlott. Akkor feszültség és bizonytalanság volt bennem, amivel nem tudtam mit kezdeni, innom kellett. S akkor jött az ördögi kör... ittam, hogy bírjam a feszültséget, hazudtam, mert nem mertem szembenézni magammal, Öcsivel (aki a munkaadója), veletek, s erre megint csak inni kellett. Ez a lejtő volt, maga. Most sem tudok szembenézni veled.

Mentor: „Nagyon szégyelled magad.”

Csaba: „Igen. Jóvátenni nem tudom azt, amit elrontottam. Bocsánatot kérek.”

Mentor: „Rendben van, nem haragszom.”

Csaba: „Köszönöm.”

Mentor: „Nézhetünk egymás szemébe?” *(Csaba felemeli a tekintetét, tekintetünk találkozik, láthatóan megnyugszik.)* Magadnak meg tudsz bocsájtani?”

Csaba: „Azzal még dolgom van.”

Mentor: „Nehezen tudsz önmagadnak megbocsájtani.”

A közelmúlt történéseinek a feltárása után az életút feldolgozása következett. Az előző terápiáján ezzel már foglalkozott Csaba, ezúttal a genogram segítségével térképeztük fel a családi rendszert. Ezen kibővített családfát elkészítve, Csaba vizuálisan ábrázolva bemutatta családját, három generációra visszatekintve, a családtagok történetét elevenítette fel, a családtagok közötti kapcsolatokat, mentális, egészségügyi és függőségi történeteket. A családtagok közötti érzelmi kapcsolatok szimbolikus ábrázolása híven tükrözi apai ágon az elidegenedést, a feszültségeket, az érzelmi sivárságot, anyai ágon a szeretetteljes kötődést. A genogram segítségével kirajzolódik Csaba családrendszere, a tagok közötti viszonyok mintázata. Egyre inkább tudatosul benne, hogy változtatnia kell tanult viselkedési mintázatain, hogy a függőség vörös fonalát meg kell szakítania, mert nem szeretne többet úgy élni, ahogy apai ágon a felmenői tették. Ezen vágya úgy teljesült, hogy szembenézett mindazzal amit „örökölt” és tanult származási családjában. Felleltározta az értékeket és a hiányokat. A szülei elvesztése okozta gyászfolyamatot lezárta. Fent idézett versei e gyászfolyamat része. Apja iránt érzett haragja megértéssé szelídült, tudatosította magában, hogy apja ezt tudta adni (anyagi, lelki értelemben egyaránt), „ő sem kapott többet az élettől”.

A genogram elkészítése, áttekintése fontos állomása Csaba önismeretének. Megértette, hogy a saját működése, gondolkodása, megnyilvánulásai honnan erednek.

A családi háttér, családi kapcsolatok feldolgozása után a kisiskolás évek felidézése következett. Már akkor nyilvánvalóvá vált, hogy Csaba ugyan elég gyenge fizikai adottságokkal bír (mindkét szülőtől kapott „örökség”), annál inkább jeleskedik intellektuális képességekkel. Korán megszerette az olvasást, szinte falta a könyveket, ezért szabatosan fogalmazott írásban és szóban. Az iskolai lapokban is megjelentek kisebb írásai, fogalmazásai. Sajnos szülei ezt nem értékelték, mint ahogy általában a dicséretekkel fukarkodtak a családban. Ide is vezethető vissza, hogy Csaba önbizalma nagyon alacsony. A középiskolás években, mint sok kortársa, Csaba is kipróbálta az alkohol fogyasztását, cigarettázást, leginkább hétvégi bulikban. Örömmel idézi fel azt az időszakot, amikor osztálytársaival egy együttest alapítottak, ahol ő is zenélt, saját zeneszámokat komponáltak, Csaba a szöveget szerezte. Az akkori társai segítettek neki eljutni terápiára, ők azok, akinek Csaba fontos, és akikkel szeretné a kapcsolatot ismét felvenni. Ebből a csapatból kerültek ki azok az osztálytársak, akikkel népfőiskolára kezdett járni, néprajz és népművészeti szakra, „*hogy legyen diploma.*” A nagyapától kapott biztatás is ösztönözte, hogy később ne csak „*hogy legyen diploma*” motivációval iratkozzon be a Kolozsvári Babes Bolyai Tudományegyetem szociológia és antropológia szakára, hanem mert érdekelte ez a tudományág. A kisvárosi életből való kiszakadás gondolata, terve sokáig foglalkoztatta Csabát. Megbizonyosodott a felől, hogy kétkezi munkával nem tudja fenntartani magát, hiszen több ízben vállalt munkát faipari vállalatoknál (csak ilyen munkalehetőségek kínáltak szülővárosában). Munkahelyein való kitartó munkája nem hozta meg azt az eredményt, amelyet munkáltatói elvártak tőle. Az elégtelenség érzését, a kudarcait nem tudta feldolgozni, ezért a családi mintát követve, mindannyiszor alkohollal próbálta ezeket a frusztrált állapotokat enyhíteni. Így a lefelé haladó spirál, az ördögi kör, amibe bekerült egyre mélyebbre sodorta. Az ebből való kitörést a nagyvárosba való költözés jelentette számára. Ekkor indult el az önelfogadás folyamata, tudniillik, hogy fizikai állapotát is fogadja el.

Csaba munkaerőpiaci és drogkarrierje gyakorlatilag összefonódik. 30 éves korától kezdődően, tanulmányai végzése alatt és munkahelyein is napi szinten jelen volt az alkohol. Ehhez társult, de ugyanakkor ennek részben oka volt az állandó anyagi hiány.

Az életút feldolgozás során életút térképet készített, melybe belefoglalta a jövőre vonatkozó elképzeléseit, terveit. Az életút térkép általában mélységeket ábrázolt, sikeres időszakok ritkán fordultak elő életében. Mégis, ezek az örömekkel, sikerélményekkel besugárzott események jelentették a hitet és a motivációt abban, hogy tervezzen, reális célokat tűzzön ki maga elé.

A Terápiás Otthon rendszerében az életút feldolgozását a kárfelmérés követi. Így haladt Csaba is, elkészítve előbb egyénileg az anyagi, egészségi, szociális és erkölcsi kárfelmérést, amit azután átbeszéltünk a mentori üléseken. Meghökkenő volt számára szembenézni azokkal a

rombolásokkal, amik az alkoholizálása miatt következtek be életében, kapcsolataiban. Egy újabb „gyászfolyamaton” haladt végig, eltemetve veszteségeit, elfogadva azt, hogy ezeken a területeken sok minden van, amit nem tud sem megjavítani, sem jóvátenni. Az önmagának való megbocsátás útján, ezek után érkezett el arra az állomásra, hogy csak úgy tud továbbélni, haladni céljai elérése felé, ha nem kárhoztatja magát, lezárja a múltját. Ennek kognitív felismerésével párhuzamosan érzelmileg is végigjárt egy viharos utat, amit a megnyugvás követett.

A mentori beszélgetésekkel párhuzamosan a terápiás közösségben Csaba felelőségeket vállalt, melyek végzése közben kompetenciákat tanult, gyakorolt, fejlesztett. Kilépőket tervezett, valósított meg; majd közösen értékeltünk.

A terápiás munka utolsó harmadában a visszaesés megelőzés programmal ismerkedett Csaba. Ez a program tartalmazza az alapvető ismereteket a függőségről, taglalja a posztakut elvonási tüneteket, a felépülés és részleges felépülés fogalmát, a felépüléssel és visszaeséssel kapcsolatos tévhitet, a visszaesés folyamatát, a visszaesés tünet-együttesét, valamint a visszaesést megelőző tervezést. A program megismerése és elsajátítása alkalmat adott Csabának, hogy előző terápiája során és az azt követő időszakban a tévedéseit, hibáit leltározza önmaga számára. Ezeket a felismeréseket az egyéni munka folyamán átbeszéltük, majd a csoporttal is megosztotta.

A terápiás folyamat ezen utolsó szakaszában Csaba egyéni gondozási tervet készített a pénzkezelés témakörében.

A terápia befejező szakaszában fontos teendő a munkahelykeresés, lakáskeresés. Ennek a feladatnak a megoldása mindazok ismeretében, amikről a fentiekben beszámoltunk, nagyon nagy nehézségnek számított, szinte lehetetlen feladatnak (anyagiak teljes hiánya, korlátozott munkaképesség a betegségeknek és a fizikai adottságnak következtében). Csodával határos módon nyílt egy lehetőség: egy fejlett szociális érzékkel bíró orgonakészítő és -javító szakember keresett munkatársat, olyan szakképzetlen személyt, akit ő maga tanított volna be. Alapos mérlegelés, tárgyalások, helyszíni látogatás, egyeztetés után Csaba eldöntötte, hogy él ezzel a lehetőséggel, elvállalja ezt a munkát. A terápia befejezése előtt lakást bérelt abban a kis faluban, ahol dolgozni fog, a munkaadója jóvoltából megelőlegezett összeget kapott, az első lakbér kifizetésére.

3.3. Esetmunka befejezése (lezárás)

A Csabával való munka részleges lezárása a Terápiás Otthonból való távozás előtt történt meg. Felleltároztuk a megtett utat, elősoroltuk a kitűzött célokat, azokat a változásokat, amiken Csaba keresztülment, életének, működésének azon területeit, ahol fokozottan figyelnie kell, ahol gyenge pontjait tudja. Az egyéni munka befejezésével a csoporttól is elbúcsúzott.

3.4. Utógondozás

Csaba kérésére utógondozási szerződést kötöttünk. Ennek a szerződésnek értelmében vállalta, hogy heti rendszerességgel tartja a kapcsolatot mentorával, telefonon egy meghatározott napon, egy meghatározott időpontban. Ezek alkalmával beszámol az eltelt hetéről, arról, hogy hogyan követte betervezett napirendjét, heti rendjét, milyen események határozták meg az adott időszakot, milyen érzések kapcsolódnak ezekhez az eseményekhez, milyen örömei, kérdései, nehézségei adódtak, hogyan oldotta meg ezeket.

Csaba utógondozási szerződésébe foglaltuk azt, hogy a hozzá legközelebb levő támogató csoportba eljár (60 km távolság) minimum havonta egyszer, s amikor nem teheti, online vesz részt ezeken.

3.5. Jellemző történet a kliensről

Csabára jellemző, hogy élete történeteit, küzdelmeit, éppen aktuális örömeit, egyszóval mindazt, ami foglalkoztatja, kiírja magából, versbe foglalja. Ez számára terápiás eszköz is. Mélyen gondolkozó ember, aki tökéletességre vágyik - miközben ismeri tökéletlenségeit -, a szavakat, a verseit (miket gyermekeinek nevez) sokat csiszolgatja.

3.6. Józanodás, változás, eredmények

A terápiás folyamat befejezése óta, mióta Csaba elhagyta a Terápiás Otthont, józan életet él. Kitartó munkafegyelemmel, keményen küzd azért, hogy a számára merőben új foglalkozásban, az orgonajavító mesterség elsajátításában a tőle telhető legtöbbet és legjobbat nyújtsa.

Rendszeres életvitele van. Kitartóan elvégzi a napirendre tűzött tevékenységeket, figyel arra, hogy környezetét rendben tartsa, hogy naponta fogyasszon főtt ételt, hogy pihenésre, töltődésre is legyen ideje. Életszemléletében a legnagyobb változás abban áll, hogy minden nap megkeresi azt, amiért hálás lehet.

Csaba nagyon elhanyagolta a fogai gondozását, emiatt fogfájás kezdte gyötörni. Rendkívüli elhatározással és erőfeszítéssel összegyűjtött annyi pénzt, hogy elkezdte a fogászati kezelést. Sok türelemmel, kitartással tervezi, hogy ezt a folyamatot végigviszi.

A Terápiás Otthonban, terápiája utolsó negyedében csoportvezetési feladatokkal bíztuk meg. Ebben olyan készségeket fejlesztett és gyakorolt, amik alapján a munkatársi közösség biztatta, hogy kezdjen el tanulmányokat valamilyen segítő szakmában. Csaba szeptemberben egyetemre iratkozott be, szociális munka szakra.

Kifogyhatatlan jól van, ami van!
Egy gyerektől kaptam ma virágot.
Világba vetettségében véges,
egyébként halhatatlan.
A magam közepére állok.
Nem juthatok közel öröméhez,
ha pillantását abbahagytam.
Maga a befogadás állt ott,
fölöttem és alattam.

(Vári Csaba, 2023. augusztus 18. Magyarvalkó)

Adorján Éva
szociális munkás